

R O M Â N I A
TRIBUNALUL IAȘI
SECȚIA I CIVILĂ

Sentința civilă nr. 136/2025

Ședința publică de la 28 Ianuarie 2025

Instanța constituită din:
Președinte Mihaela Nistor
Judecător Florin-Mircea Zaharia-Lupu
Judecător Ana Maria Diuță Toma
Grefier Alina-Alexandra Meiu

Conform procesului-verbal nr. 61/21.01.2025, întocmit de judecătorul delegat pentru evidența incidentelor procedurale, doamna judecător Ana Maria Diuță Toma a fost desemnată de pe lista de permanență să intre în componența completurilor de judecată R4 CIV+FF+M și 3A6 Civ+FF+M+PL4, domnul judecător Popa Andrei Ștefan, titular al acestor completuri – fiind la participare seminar

Pe rol judecarea cauzei Civile privind pe petentul CIOCIRLAN ION și pe intimata KREDYT INKASO INVESTMENTS RO SA, având ca obiect plângere contestație tergiversare

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează cele referitoare la procedura de citare și precizează că este prim termen, s-a depus dovada achitării taxei judiciare de timbru, după care:

Instanța, în temeiul dispozițiilor art. 525 alin. 1 Cod procedură civilă, constată că este competentă material, teritorial să soluționeze prezenta cauză.

Instanța reține că prezenta contestație privind tergiversarea procesului se soluționează cu citarea părților, iar părțile au fost legal citate.

Instanța reține că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Instanța ia act că nu s-a exprimat un punct de vedere cu privire la sesizarea Curții Constituționale.

Instanța rămâne în pronunțare pe fondul contestației și cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra contestației de privind tergiversarea procesului și admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Iași – Secția I civilă la data de 24.12.2024, sub nr. 31093/245/2024/a1, contestatorul Ciocîrlan Ion a formulat contestație privind tergiversarea procesului, solicitând admiterea cererii astfel încât instanța de judecată

să emită soluția, dat fiind numărul de trei termene privind pronunțarea soluției, deși legea nu prevede un singur termen care nu poate depăși 15 zile.

Contestatorul a invocat încălcarea dreptului la soluționarea procesului într-un termen optim și previzibil, chintesența acestui instrument judiciar exercitat.

De asemenea, contestatorul a invocat prevederile art. 396 Cod procedură civilă privind amânarea pronunțării și că nu i-a fost comunicat existența unui caz justificat și nici nu a luat cunoștință pe altă cale, de existența unui asemenea caz care să fi generat, în mod serios vorbind, amânarea inițială și legea nu prevede amânarea succesivă a pronunțării soluției, dincolo de termenul de 15 zile.

Pe de altă parte, contestatorul apreciază că legiuitorul nu a avut în vedere, în acele cazuri justificate, mai multe amânări succesive de pronunțare a soluției, cu durata totală de peste 15 zile.

De asemenea, în temeiul art. 29 alin. 2 din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, contestatorul a formulat cerere de sesizare a Curții Constituționale a României cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă în ceea ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia (s.n.soluției) poate fi amânată pentru un termen ce nu poate depăși 15 zile”.

În continuare, contestatorul a prezentat un scurt istoric al noțiunii de amânare a pronunțării, cu mențiunea că amânarea pronunțării apare reglementată în Codul de procedură civilă de la 1865, începând cu republicarea din 1948.

Conform art. 260 Cod procedură civilă vechi: Dacă instanța nu poate hotărî de îndată, pronunțarea se va amâna pentru un termen pe care președintele îl va anunța și care nu va putea fi mai mare de 7 zile.

Așadar, inițial, termenul de amânare a pronunțării soluției nu putea depăși 7 (șapte) zile.

În prezent, norma juridică atacată se afla la Secțiunea a 4-a „Deliberarea și pronunțarea hotărârii” din cadrul capitolului II „Judecata”, Cartea a II-a Procedura contencioasă. forma Codului de procedură civilă ulterioară Republicării în M. Of. 247 din 10 aprilie 2015.

A arătat că norma de la art. 396 alin. 1) din Codul de procedură civilă în ce privește mențiunea "pronunțarea acesteia (s.n. soluției) poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile" este neconstituțională.

Norma amintește că pronunțarea ar putea fi amânată, însă eșuează în ce privește contextul în care soluția trebuie emisă. Deși sunt amintite „cazurile justificate”, nu la acest aspect se referă.

Pe de o parte, s-ar putea crede că legiuitorul s-ar referi la alt termen de judecată, din cauza expresiei „poate fi amânată pentru un termen”, astfel instanța trebuie să acorde un nou termen de judecată pentru amânarea pronunțării, la maxim 15 zile distanță.

Pe de altă parte, opinie pe care o îmbrățișează și contestatorul, s-ar putea crede că legiuitorul s-a referit la posibilitatea ca instanța să amâne emiterea soluției, dar nu mai mult de 15 zile de la încetarea dezbaterilor, cât timp există un caz justificat pentru amânarea pronunțării.

Termenul de maxim 15 zile, ca orice alt termen procesual se calculează pe zile libere, astfel prima și ultima zi nu intră în calcul, aspect care generează posibilitatea instanței de a pronunța soluția chiar și după 17 zile, în funcție de natura ultimei zile (zi nelucrătoare conform legii) din aplicarea efectivă a calculării termenului.

Pe de altă parte, doar în acele cazuri justificate, în care instanța nu ia hotărârea de îndată, pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile.

În arătarea efectelor normei juridice privind amânarea pronunțării a invocat articolul științific Replication and Analysis of Ebbinghaus' Forgetting Curve, ce are la baza și o serie de experimente.

Concluziile sunt că aproximativ 56% din informații sunt uitate în decurs de o oră, 66% după o zi și 75% după șase zile.

Așadar, după 6 zile, o persoană rațională uită 75% din informații.

O implicare a normei juridice în cadrul statisticilor CSM - majoritatea instanțelor, în prima fază de soluționare a litigiilor civile, în fapt, amână procesul, folosind aceasta normă juridică neclară și incompletă (art. 39 al. 1) Cod.proc.civ.), realitate ce agravează situația criticată.

Pe de o parte, nu este ceva ce ține de activitatea judecătorului, președintele de complet ce a dispus amânarea cauzei.

La baza cercetării din prezenta motivare a excepției de neconstituționalitate, susține că a folosit exclusiv dosare civile recent instrumentate în cadrul Cabinetului Individual Daniel Velicu, din care amintește: Judecătoria Sector 5 — dosarul nr 22044/302/2023 cuprinde 18 amânări succesive de pronunțare, ce totalizează un număr de aproape de 300 de zile privind pronunțarea soluției; Judecătoria Iași — dosarul nr 4751/245/2023 cuprinde un număr de 16 amânări succesive, și peste 20 de termene de amânări întrerupte de o repunere pe rol, ce totalizează un număr de aproape de peste 365 de zile privind pronunțarea soluției; Judecătoria Fetești - dosarul nr. 1835/229/2023 cuprinde un număr de 14 amânări succesive, și 20 de termene cu amânări întrerupte de o repunere pe rol, ce totalizează un număr de peste aproape de 365 de zile privind pronunțarea soluției.

Subliniază că amânarea pronunțărilor în aceste 3 cauze, care nu reprezintă excepții, a intervenit ulterior încetării protestului judecătorilor din 2023-2024, protest ce a cuprins, printre formele de protest adoptate și amânarea pronunțărilor. Astfel, deși protestul judecătorilor a încetat, amânarea pronunțării a continuat, generând numărul record amintit mai sus.

În aceste 3 dosare, și nu numai, au fost nevoiți să depună contestații privind tergiversarea procesului, însă cel mai important instrument pentru prevenirea tergiversării este excepția de neconstituționalitate, ce ar obliga puterea legislativă a preciza cu exactitate termenul maxim privind amânarea pronunțării și eventualele sancțiuni ce ar trebui să intervină pentru nerespectarea duratei maxime.

La amânarea pronunțării, dincolo de termenul maxim de 15 zile, se adaugă amânarea motivării hotărârilor, însă cu prezenta cercetare se oprește la amânarea pronunțării, căci acest aspect conturează prin el însuși o situație ce afectează în mod concret și grav dreptul justițiabililor ca ale lor cauze să fie soluționate într-un termen optim și rezonabil.

Consideră, statistic vorbind, realist și evident, că amânarea pronunțării generează creșterea numărului dosarelor de soluționat, numărul de ore muncite oarecum inutil, resurse consumate, pe fondul în care amânarea pronunțării nu este împiedicată de legiuitor să ducă dosarul civil în anul calendaristic următor așa cum se observă în cele 3 exemple mai sus aminte.

Apropo de dosarele din stoc, în același raport al CSM privind activitatea din 2023 și stocul dosarelor de la nivelul judecătoriilor se amintește un număr TOTAL (și dosarele penale) de cauze aflate în creștere.

Însă acest număr total este în creștere și din cauza amânării pronunțării, măsură ce se dispune constant dincolo de termenul maxim de 15 zile.

Cu alte cuvinte, deși numărul nou de cauze civile a scăzut, numărul de dosare de soluționat („stocul”) a crescut, probabil și din cauza normei juridice contestate.

Se pretinde că numărul total de cauze de soluționat statistic vorbind este afectat de norma juridică criticată.

Dacă norma juridică de la art. 396 alin. 1) din Codul de procedura civilă ar fi fost clară și previzibilă, numărul total de cauze de soluționat ar trebui să fie pe un ritm de scădere, nu de creștere.

Și din cauza normei juridice contestate, aceasta generează o adevărată amânare a soluționării procesului, pe o perioadă nedeterminată de timp, fiind în fapt și în drept o piedică.

La această concluzie a ajuns studiind stadiul actual al soluționării procesului de față, dar și al proceselor civile în general.

În motivarea excepției de neconstituționalitate contestatorul consideră că norma juridică nu este clară și previzibilă, nu amintește în clar numărul total maxim de zile până când instanța poate amâna pronunțarea, astfel afectează dreptul justițiabililor la accesul la justiție, la soluționarea în termen optim și previzibil a procesului.

Instanța de judecată din prezenta cauză, deși a dispus încetarea cercetării judecătorești și a încheiat dezbaterile, singurele faze ce ar fi putut genera amânarea pentru o perioadă nedeterminată, a dispus amânarea pronunțării în mod succesiv, în temeiul art. 396 al.1) Cod.proc.civilă, cazul justificat pretins fiind acela „din lipsă de timp”.

Continuând cu cauza de față, reclamantul sau/și pârâtul nu au comis nicio neregularitate procesuală, astfel nicio parte nu poate cere, de exemplu, despăgubiri pentru amânarea procesului.

În schimb, părțile sunt obligate să formuleze contestație privind tergiversarea procesului, adică să demareze o procedură judiciară chiar contra instanței pentru ca procesul să fie soluționat.

Nu crede că este echitabil ca, din cauza unei norme juridice, să fie necesar ca părțile să întreprindă măsuri sau soluții suplimentare.

Într-adevăr, consideră utilă și/ sau necesar ca în procedura de judecată a procesului civil să existe reglementată amânarea pronunțării soluției, pe fondul în care cercetarea judecătorească și dezbaterile au fost închise /încetate.

Însă, reglementarea actuala nu este clară, nu prevede cu adevărat o limită maximă, și nici nu impune o consecință pentru depășirea termenului amintit superficial la art. 396 al. 1) Cod procedură civilă, reglementat incomplet, de 15 zile.

Scopul legiuitorului a fost de a oferi un răgaz instanței de judecată de a emite soluția dincolo de ultimul termen de judecată, însă nu mai mult de 15 zile calendaristice.

Prezentând condițiile excepției de neconstituționalitate a susținut că deține dreptul de a cere instanței să sesizeze Curtea Constituțională, calitatea procesual activă a contestatorului fiind amintită expres la art. 146 din Constituția României.

Deține dreptul de a solicita sesizarea Curții Constituționale întrucât consideră că prevederea din art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă este neconstituțională, fiind încălcate următoarele articole din Constituție art. 1 Statul Român alin. (3) teza I și alin. (5), Art. 21 - Accesul liber la justiție, și Articolul 124 - Înfăptuirea justiției.

Norma juridică art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă, în ce privește mențiunea pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile" este neconstituțională.

O normă juridică constituțională trebuie cunoscută și înțeleasă, iar pentru a fi înțeleasă, trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă, așadar să ofere securitate juridică destinatarilor săi.

Nefiind clară și previzibilă norma atacată afectează dreptul de acces la justiție al contestatorului din prezenta cauza și afectează înfăptuirea justiției întrucât lasă loc de interpretare, nedorită de legiuitor în acest caz.

Puntează că în acest caz nu este cerută interpretarea textului, din cauza conflictului dintre normele juridice generat de ambiguitatea formulării textului legal de la art. 396 alin. 1) Cod.proc.civ.

Curtea Constituțională se poate pronunța asupra omisiunilor legislative care au relevanta constituțională. Pe aceasta chestiune, invocă, cu titlu de exemplu în jurisprudența Curții Constituționale, Decizia nr 107 din 27 februarie 2014 , conform căreia, "admițând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor astfel cum sunt redactate, sunt generatoare de dificultăți în planul interpretării și aplicării legii și creează, fără o motivare obiectivă sau rațională, un impediment în exercitarea efectivă a dreptului de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime. Chiar dacă în ipoteza de față este în discuție o omisiune legislativă, Curtea, în virtutea rolului său de garant al supremației Constituției, nu poate ignora viciul de neconstituționalitate existent, deoarece tocmai omisiunea și imprecizia

legislative sunt cele care generează încălcarea dreptului fundamental de acces liber la justiție al persoanelor cărora li se comunică...”

Prin această sesizare a Curții Constituționale, contestatorul nu critică în mod direct procedura amânării pronunțării în faza judecătii, prevăzută de Codul de procedură civilă.

Lipsa de precizie și claritate a normei art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă afectează dreptul contestatorului ca a sa cauză să fie soluționată, acceptată sau respinsă.

Consideră contestatorul că prin cererea adresată instanței de executare pentru sesizarea Curții Constituționale, sunt îndeplinite condițiile esențiale:

1. Aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii

Astfel, după cum se poate observa în dosarul de executare silită instanța de judecată a amânat succesiv pronunțarea soluției invocând art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă.

2. E necesară invocarea excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate.

După cum s-a amintit, de moment ce norma de la art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă e lipsită de claritate și previzibilitate, însă și legalitatea sa este pusă la îndoială, drept pentru care nu respectă esența și litera principiului amintit de art. 1 alin. 5 din Constituția României.

Consideră că textul criticat nu respectă criteriile unei legi de a fi clară și previzibilă, criterii arhinesesare pentru ca legea să fie obligatorie. Cu această ocazie, a amintit art. 8 alin. 4) din Legea 24/ 2000 conform căruia (4) Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce.

În cauză, mențiunea de la art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă, ”pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”, este plină de echivoc, textul fiind neclar, pe fondul în care nu amintește de care termen este vorba, unul de clasic de soluționarea a cauzei, sau unul maxim în care instanța trebuie să emită hotărârea.

Principiul legalității, creionat de art. 1 alin. 3 teza I din Constituția României cât și celelalte articole amintite mai sus.

Exigențele procedurii civile ar trebuie să protejeze nu doar creditorii ci și contestatorii debitori, pe fondul în care executarea continuă în timpul procesului civil.

Contestația la executare pe baza unui pretins titlu executoriu, presupune respectarea unei proceduri clare și previzibile, în care debitorii să dețină posibilitatea efectivă de a beneficia de protecție judiciară, iar soluția așteptată poate însemna eficacitatea protecției cerute.

În ce privește textul constituțional — art. 1 alin. 3 teza I din Constituția României, exigențele acestuia privesc și scopurile activității statale dintr-o executare silită civilă, prefigurate în ceea ce îndeobște este numit ca fiind domnia legii.

Această din urmă sintagmă implică subordonarea statului față de drept, asigurarea acelor mijloace care să permită dreptului să cenzureze opțiunile politice și, în acest cadru, să pondereze eventualele tendințe abuzive, discreționare ale structurii etatice.

În cazul de față, din cauza normei juridice neclare și imprevizibile, executorul judecătoresc dispune continuarea executării silită efective a debitorului contestator.

Felul cum este reglementată amânarea de pronunțare a soluției goleşte de conținut însăși ideea de deliberare, însăși obligația instanței de hotărî asupra cererii deduse judecătii.

În ceea ce privește rolul amânării de pronunțare, contestatorul consideră că, practic, instanța nu mai emite hotărârea, folosind o normă juridică (art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă) ce nu a fost emisă nici măcar pentru amânare, ci pentru a se evita pe tot posibilul o eroare de judecată.

Instanțele golesc de conținut efortul legiuitorului de a se asigura că instanțele depun toate diligențele evitării unei erori de judecată și tocmai contrariul îl creează.

Odată cu trecerea timpului, din cauza amânării succesive a pronunțării soluției, informațiile, detaliile se pierd din memoria judecătorului, uitare perfect normală raportat la omul perfect sănătos și rațional.

Rațiunea pentru care a fost creată amânarea pronunțării este înlocuită de uitare, lipsă de sancțiune, dezinteres și în final cu posibilă eroare de judecată.

Statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea legilor și a tuturor actelor normative cu aceasta, existența regimului de separație a puterilor publice, care trebuie să acționeze în limitele legii și anume în limitele unei legi ce exprima voința generală. Statul de drept consacră o serie de garanții, inclusiv jurisdicționale, care să asigure respectarea drepturilor și libertăților cetățenești prin autodelimitarea statului, respectiv încadrarea autorităților publice în coordonarea dreptului.

Dar, cu adevărat pertinent este refuzul instanței de a soluționa acțiunea folosind un temei inexistent, neprevăzut în norma art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă ducând amânarea pronunțării soluției peste cele 15 zile, la plus infinit.

3. Lipsa controlului de constituționalitate asupra textului de lege atacat, Curtea Constituțională nu s-a pronunțat asupra art. 783 alin. 1 Cod procedură civilă și nu există cauze pendinte, aflate în faza de raport.

În drept, a invocat prevederile art. 522 alin.1 și 2 pct. 1 și 4 din Cod de procedură civilă.

Deși legal citat, fiindu-i comunicat un exemplar al contestației, intimatul nu a depus întâmpinare.

Cererea a fost legal timbrată conform art. 11 lit. c din O.U.G. nr. 80/2013.

Instanța a stabilit termen de judecă la data de 28.01.2025, când a reținut cauza spre soluționare.

Cercetând excepția de neconstituționalitate invocată de contestator, prin prisma condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. 1-3 din Legea nr. 47/1992, instanța reține următoarele:

Instanța observă că partea contestatoare a invocat excepția de neconstituționalitate a art. 396 alin. 1 Cod de procedură civilă pentru nerespectarea dispozițiilor constituționale prevăzute de art. 1 alin. 3 teza I și alin. 5, art. 21 și art. 124 din Constituția României.

Potrivit art. 29 alin.1 din Legea 47/1992, republicată, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia.

Instanța constată că excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate de contestator fac parte neîndoielnic dintr-o lege în vigoare în sensul art. 29 alin.1 din Legea nr. 47/1992 și astfel fiind vorba de un act de reglementare primară ce poate face obiectul unei excepții de neconstituționalitate.

Mai mult, excepția a fost invocată în fața unei instanțe judecătorești, cu respectarea art.29 alin. 1 din Legea nr. 47/1992 republicată.

Cât privește legătură directă a dispozițiilor criticate cu soluționarea a prezentei cauze, instanța observă că prezenta cauză are ca obiect „contestație tergiversare”, fiind supusă analizei instanței verificarea îndeplinirii cerințelor art. 522 alin. 2 pct. 1 și 4 Cod de procedură civilă, pe care se întemeiază cererea, în sensul de a se constata dacă legea stabilește un termen de finalizare a unei proceduri, de pronunțare ori de motivare a unei hotărâri, iar acest termen s-a împlinit fără rezultat, fie dacă instanța și-a nesocotit obligația de a soluționa cauza într-un termen optim și previzibil.

Contestatorul critică, în esență, nerespectarea de către instanță a termenului de amânarea a pronunțării stabilit de art. 396 alin. 1 Cod de procedură civilă, termen ce nu poate fi mai mare de 15 zile, fiind astfel încălcat dreptul la soluționarea procesului într-un termen optim și previzibil.

Astfel, raportat la motivele invocate de către contestator, instanța apreciază că dispozițiile criticate au legătură directă cu soluționare cauzei.

Analizând în continuare condițiile de admisibilitate, instanța are în vedere că excepția de neconstituționalitate a fost invocată de o către contestator, acesta având dreptul de a invoca

excepția de neconstituționalitate în temeiul art. 29 alin. 2 Legea nr. 47/1992, în calitate de parte.

Instanța mai reține că asupra excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile criticate de contestator instanța constituțională nu s-a pronunțat anterior, motiv pentru care apreciază că în cauză este îndeplinită și condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. 3 Legea nr. 47/1992, în privința acestei dispoziții.

În consecință, constată că potrivit art. 29 alin. 1-3 din Legea nr. 47/1992 sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate cu privire la sesizarea Curții Constituționale cu soluționare excepției de neconstituționalitate, motiv pentru care va dispune sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă în ceea ce privește mențiunea *„pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen ce nu poate depăși 15 zile”*, raportat la încălcarea principiilor constituționale și a drepturilor consacrate de Constituția României, prin art. 1 alin. 3 teza I și alin. 5, art. 21 și art. 124.

Formându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ridicată, conform dispozițiilor art. 29 alin. 4 din Legea nr. 47/1992, republicată, apreciază că dispozițiile art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă nu încalcă principiile și drepturile constituționale invocate de către contestator.

În acest sens, are în vedere că prin art. 396 alin. 1 Cod de procedură civilă *„În cazuri justificate, dacă instanța nu ia hotărârea de îndată, pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”*.

Textul de lege reglementează un termen de amânare a măsurii deliberării și a pronunțării soluției, asigurând pe de o parte completului de judecată un timp de reflecție asupra soluției ce se va pronunța în cauză, și pe de altă acordarea părților posibilității de a se pune concluzii scrise. De asemenea, orice alt motiv justificat pe lângă cele indicate mai sus, poate determina amânarea pronunțării. Textul stabilește un termen de 15 zile, fără să interzică posibilitatea ca la împlinirea acestuia, în contextul în care completul de judecată din motive justificate nu poate să pronunțe soluția, să se dispună amânarea pronunțării pentru un alt termen ce nu poate depăși 15 zile.

Sintagma apreciată ca neconstituțională *„pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”* nu face referire la „un singur termen” de unde să se poată conchide că amânarea pronunțării nu se poate dispune și ulterior amânării inițiale pentru un termen de 15 de zile.

Astfel, fără a nega supremația Constituției și a legilor, obligația judecătorilor de respectarea a legii și dreptul părților de a avea acces la justiție și un proces echitabil concretizat prin soluționarea litigiilor într-un termen rezonabil, drepturi constituționale reglementate de art. 1 alin. 3 teza I și alin. 5, art. 21 și art. 124, Curtea apreciază că prevederile art. 396 alin. 1 Cod de procedură civilă sunt clare și previzibile, părțile putând înțelege și prevede posibilitatea ca pronunțarea să fie amânată succesiv pentru motive temeinice.

Un alt argument în susținerea caracterului clar și previzibil este și acela că în practica judecătorească și doctrinar nu au fost date interpretări diferite textului de lege.

Totodată, aspectele învederate de parte privind eventuala nerespectare a unui termen rezonabil pentru pronunțarea și soluționarea cauzei în anumite cazuri particulare nu poate face obiectul analizei caracterului neconstituțional al unei norme de drept. De asemenea, legiuitorul a prevăzut și remedii pentru garantarea realizării principiului accesului liber la justiție precum și principiul soluționării litigiului într-un termen optim și previzibil, respectiv *„contestația privind tergiversarea procesului”*.

Astfel, instanța apreciază că dispozițiile cu privire la care s-a invocat excepția de neconstituționalitate nu încalcă prevederile constituționale.

Analizând contestația de privind tergiversarea procesului, reține următoarele:

În fapt, în cadrul dosarului civil nr. 31093/245/2024 înregistrat pe rolul Judecătoriei Iași-secția I civilă instanța a declarat închise dezbaterile la termenul de judecată din data de

19.11.2014 și în temeiul art. 396 Cod de procedură civilă a dispus amânarea pronunțării la data de 04.12.2024, având nevoie de timp pentru a delibera. Prin încheieri succesive pronunțarea a fost amânata ulterior la data de 13.12.2024, 24.12.2024, 08.01.2025, 15.01.2024 și 29.01.2025 pentru aceleași motive.

În drept, potrivit dispozițiilor art. 522 alin.1 Cod de procedură civilă, “oricare dintre părți, precum și procurorul care participă la judecată pot face contestație prin care, invocând încălcarea dreptului la soluționarea procesului într-un termen optim și previzibil, să solicite luarea măsurilor legale pentru ca această situație să fie înlăturată”.

Conform art.522 alin.2 pct.1 și pct.4 Cod de procedură civilă, “contestația menționată la alin.(1) se poate face în următoarele cazuri: 1. când legea stabilește un termen de finalizare a unei proceduri, de pronunțare ori de motivare a unei hotărâri, însă acest termen s-a împlinit fără rezultat; (...) 4. când instanța și-a nesocotit obligația de a soluționa cauza într-un termen optim și previzibil prin neluarea măsurilor stabilite de lege sau prin neîndeplinirea din oficiu, atunci când legea o impune, a unui act de procedură necesar soluționării cauzei, deși timpul scurs de la ultimul său act de procedură ar fi fost suficient pentru luarea măsurii sau îndeplinirea actului.”.

Primul motiv, cel prevăzut de art.522 alin.2 pct.1 Cod de procedură civilă are în vedere situația în care legea stabilește un termen de finalizare a unei proceduri, de pronunțare ori de motivare a unei hotărâri, însă acest termen s-a împlinit fără rezultat. După cum se poate observa, acest prim motiv urmărește ipoteza în care legea fixează un termen de soluționare a unei proceduri, pronunțare sau motivare a unei hotărâri pe care însă instanța de judecată nu îl respectă.

Cel de al doilea motiv are în vedere omisiunile instanței care au avut ca finalitate încălcarea soluționării într-un termen optim și previzibil a cauzei, vizând pe de o parte situația în care în mod culpabil instanța nu a luat măsurile stabilite de lege pentru îndeplinirea unui act de procedură necesar judecării cauzei iar pe de altă parte când tot în mod culpabil instanța nu a îndeplinit ea însăși din oficiu un act de procedură deși legea îl impunea.

Astfel cum s-a reținut și mai sus, dispozițiile art. 396 alin. 1 Cod de procedură civilă sunt clare și previzibile, dispoziții ce stabilesc un termen de recomandare, fără a interzice posibilitatea amânării succesive a pronunțării.

Într-adevăr procedura contestației privind tergiversarea procesului garantează respectarea principiului accesului liber la justiție, precum și principiul soluționării litigiului într-un termen optim și previzibil și, în acest context, trebuie subliniat că scopul punerii la dispoziția celor interesați a mijlocului procedural reglementat de art. 522-526 Cod de procedură civilă constă în înlăturarea dificultăților ivite în soluționarea cauzelor într-un termen optim și previzibil și a oricăror tendințe de tergiversare a judecării.

Astfel, trebuie să se aibă în vedere că instanța care soluționează o cauză nu poate lua decât o măsură circumscrisă unui mecanism accelerator al procesului, în vederea evitării depășirii duratei sale rezonabile, însă raportat și la criteriile de ordin obiectiv, neimputabile instanței.

În speță, deși s-a dispus amânarea pronunțării de trei ori până la data înregistrării prezentei contestații și de 2 ori ulterior, și astfel s-ar putea aprecia că dura amânării pronunțării este una excesivă, se impune a se lua în considerare realitatea privind supraîncărcarea instanțelor de judecată, precum și volumul de dosare pe care instanța investită cu soluționarea cauzei trebuie să îl gestioneze.

Din verificările efectuate în sistem Ecris rezultă că la termenul de judecată din data de 19.11.2024 completul investit cu soluționarea cauzei înregistrată sub nr. 31093/245/2024 a avut de rulat 104 de dosare (complet civil-C17-68 dosare, complet cameră de consiliu C17-p-20 dosare și complet încuviințări CS17- 16 dosare), reținând în pronunțare un număr foarte mare de dosare. În septembrie ședința a avut 103 dosare, iar în octombrie 81 dosare, pe data de 08.10.2024 având în pronunțare un număr de 58 de cauze.

În acest context, Curtea apreciază că instanța nu și-a nesocotit obligația de a soluționa cauza într-un termen optim și previzibil. De asemenea, nu se va putea considera că judecătorul cauzei nu ar fi luat măsuri stabilite de lege ori nu ar fi îndeplinit din oficiu, atunci când legea o impune, un act de procedură necesar soluționării cauzei, observându-se că în fapt cercetarea judecătorească a fost finalizată, iar cauza fost reținută în pronunțare.

Astfel, se constată că deși pronunțarea a fost amânată în mod repetat, durata amânărilor nu a fost excesivă, aceasta putând fi justificată în cazul de față prin rolul încărcat al completelor.

Pentru motivele reținute mai sus, tribunalul va respinge ca neîntemeiată contestația privind tergiversarea procesului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge, ca neîntemeiată, contestația privind tergiversarea procesului în dosarul nr. 31093/245/2024/a1 Judecătoria Iași formulată de contestatorul Ciocîrlan Ion, cu domiciliul procesual ales la avocat Velicu Daniel, în București, str. Ienăchiță Văcărescu nr. 48, ap. 11, sector 4, privind și pe intimata Kredyt Inkaso Portofolio Investments RO, cu sediul procesual ales la SCP Bălan Burciu și Asociații, cu sediul în București, str. Decebal nr. 25-29, bl. Clădirea Olimpya Tower, nivel 8, et. 7, sector 3 București.

În baza art. 29 alin. 4 din Legea nr. 47/1992 sesizează Curtea Constituțională în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă în ceea ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen ce nu poate depăși 15 zile”, prin raportare la art. 1 alin. 3 teza I și alin. 5, art. 21 și art. 124 din Constituție, excepție invocată în prezenta cauză de către contestatorul Ciocîrlan Ion.

Fără cale de atac.

Pronunțată, astăzi 28.01.2025, prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

**Președinte,
Mihaela Nistor**

**Judecător,
Florin-Mircea Zaharia-Lupu   Ana Maria Diuță Toma**

**Grefier,
Alina Alexandra Meiu**

*Tehnored/Red: M.N.
2ex/29.01.2025*